

opfordre vi den højtærede Minister til at anvende de Midler, Forfatningen anviser, til at føre Folketingets Villie og Ønsker igennem, og navnlig til at gennemføre Folketingets Villie og Ønsker i den Reform, som jeg anser for den største af alle de sociale Reforme, der for Tiden ere under Omtale, nemlig den almindelige kommunale Valgretsudvidelse. Det kan den højtærede Konseilspræsident ikke tage imod. Det forekommer mig mærkeligt, efter at Venstre i over 30 Aar har kæmpet for denne Reforms Gennemførelse, og efter at Venstre har set, hvorledes denne Reform er bleven behandlet oppe i Landstinget, at den er bleven skudt ud fra Aar til Aar, at man oppe i Landstinget ikke har villet gøre noget Arbejde for dens Gennemførelse. Det forekommer mig, at efter at Ministeriets Chef har set paa dette nu i adskillige Aar, var der Grund til at modtage Folketingets Hjælp til en kraftigere og stærkere Optræden overfor Landstinget. Det kan den højtærede Minister ikke. Vil det da betyde, at den højtærede Minister vil fortsætte med den samme valne og viggende og eftergivende Politik overfor Landstinget? Skal det hermed forstaas, at den højtærede Minister ikke vil sætte alvorlig Ville og Kraft ind paa at gennemføre denne Reform? Jeg kunde have Lyst til at spørge den højtærede Minister, hvad han agter at gøre, hvis Landstinget fortsætter den samme Taktik overfor denne vigtige Sag, som det har anvendt i flere Aar. Vil da den højtærede Minister ganske roligt finde sig heri? Vil han ikke anvende de Midler, Forfatningen har anvist ham, saa at der kunde være Haab om at gennemføre denne Sag? Jeg vil altsaa tillade mig at stille det bestemte Spørgsmaal til den højtærede Minister, om han, i Tilfælde af at Landstinget behandler det kommunale Valgretsforslag paa samme Maade som hidtil, rolig vil finde sig heri, om han ikke vil gaa til kraftigere Midler for at gennemføre Folkets Ønsker og Villie i denne Sag.

Den højtærede Minister siger, at den Del af vor Dagsorden, der omhandler det militære Spørgsmaal, kan han ikke tage imod, for det er noget helt nyt, vi her komme ind paa. Det forbavser mig i allerhøjeste Grad, at den højtærede Minister kan udtale sig saaledes: At Spørgsmaalet, Københavns Befæstning, skulde være noget nyt. Det er et Spørgsmaal, der har været et Stridspunkt i dansk Politik lige saa længe og længere, end den højtærede Minister har deltaget i dansk

Politik. Det er ikke noget nyt og ukendt Spørgsmaal. Det er et Spørgsmaal, vi alle sammen som Folketingsmænd og Folketingskandidater have taget Standpunkt til ude omkring paa Valgtribunerne. Vælgerne have i denne Sag krævet et bestemt Svar, og der er mange af Folketingets Medlemmer, der i saa Henseende staa bundne ved bestemte Løfter overfor deres Vælgere. Det er derfor naturligt, at vi, der staa bundne paa denne Maade, saa snart vi komme her ind paa Rigsdagen, ønske i Gerning at tilkendegive, at det ikke er tomme Løfter, vi have afgivet, men at det virkelig er vor Mening at søge at faa disse Løfter realiserede, søge at faa denne Tanke gennemført.

Ligeledes er Spørgsmaalet om en alvorlig Nedsættelse af Militærudgifterne heller ikke noget nyt og ukendt Spørgsmaal for den højtærede Minister. Han har selv, saa længe han tilhørte Oppositionen i denne Sal, og da han stod som Ordfører overfor Højre, været med til den ene Gang efter den anden at kræve Militærudgifterne nedsatte og har stillet bestemte Forslag paa Finansloven om at faa Militærudgifterne nedsatte. Men nu kan han ikke tage imod en Dagsorden, der forlanger, at netop det skal ske, som han selv har været med til at kæmpe for i en lang Aarrække. Den højtærede Minister har — det vide vi — tabt sin Tro paa Muligheden af Militærudgifternes Nedsættelse. Det er mærkeligt, for noget af det, der har bidraget til at løfte den højtærede Minister op paa den Plads, han indtager i Øjeblikket, er netop hans Kamp mod de stærkt voksende Militærudgifter i vort Land. Det var et af de Spørgsmaal, som trængte Højre bort fra den ene Valgkreds efter den anden, og et af de Spørgsmaal, som skaffede Venstre frem til Magten. Men nu ere Tingene for den højtærede Minister blevene saa forandrede, at han ikke længere kan modtage en Dagsorden, hvori Folketinget udtaler sit bestemte Ønske om at opfylde et af Venstres Programpunkter.

Det forekommer mig, at den Dagsorden, vi have foreslaaet, er et virkelig Svar paa Trontalen. Den taler ikke om Kongens Person, den bevidner hverken Glæde eller Sorg, hverken Mishag eller Tilfredshed overfor Kongen. Den lader Kongens Person ganske ude af Betragtning, men den holder sig til de Reforme, til de Spørgsmaal, Trontalen har nævnt. Disse Spørgsmaal har jeg gennemgaaet, og jeg har sagt, at dertil kunde føjes forskel-